

Artėjant karo prieš Ukrainą pradžios metinėms, Mastaičiuose gyvenanti ukrainietė Ana pasidalino savo patirtimi apie gyvenimą Lietuvoje. Pašnekovė neslėpė jaudulio, tačiau, kaip ir pati teigia, dėl žmonių gerumo šiandien jaučiasi jau kur kas drąsiau, yra palaikoma čia gyvenančių žmonių.

Pastarieji metai ukrainietės Anos gyvenime buvo lemtingi: pilni baimės ir neužtikrintumo, svetimose šalyje be konkretaus plano. Praėjus beveik metams nuo karo pradžios, fotografė Ana jaučiasi Lietuvoje laukiama: įsiliejo į bendruomenę, sulaukė daug palaikymo. „Išvykdami iš Ukrainos mes bijojome būti nesuprasti ir neišgirsti, bet atvykę į Lietuvą ir pasiekę laikiną apgyvendinimo vietą buvome labai maloniai nustebinti – čia mus rūpestingai sutiko“, – mintimis dalinasi Ana, su dukrytėmis gyvenanti Lietuvos policijos mokyklos bendrabutyje. „Mokyklos darbuotojai ir kursantai labai palankiai į mus žiūrėjo nuo pat pirmųjų buvimo čia dienų, noriai ištiesė pagalbos ranką ir iki šiol vis dar jaučiame nuolatinį palaikymą.“ Ana, besidalindama mintimis apie savo patirtį Lietuvoje ir čia praleistus jau beveik vienerius metus, negaili gražių žodžių Lietuvos gyventojams: „Mano dvi mažametės dukros lanko Kaune pradinę mokyklą ukrainiečių vaikams, turi naujų draugų, kasdien grįžta vis su naujais įspūdžiais, noriai lanko būrelius. Esame be galo dėkingi – mums viskas įdomu, pastebėjau, kad net ir nepažįstami žmonės čia yra draugiškai nusiteikę, linkę padėti.“

Ana džiaugiasi, kad Lietuvos policijos mokyklos bendruomenė aktyviai įtraukia į įvairias veiklas, gyvenimą: „Jautėmės labai palaikomi, buvome pakviesti į organizuojamas ekskursijas, dalyvavome jaunųjų policijos rėmėjų stovykloje, vaikų šventėje, kalėdiniame ir kituose renginiuose. Įsitraukimas į veiklas suteikia teigiamų emocijų ir padeda nors trumpam nukreipti mintis nuo vykstančių šiurpių įvykių tėvynėje. Pamenu, labai nustebino bendrabutyje gyvenantys kursantai – Šv. Mikalojaus dieną įteikė vaikams dovanėles. Neatsimenu, kada mačiau tokias laimingas vaikų akis ir tikrą džiaugsmą. Tokios akimirkos ypatingos, praskaidrina niūrias mintis ir namų ilgesį.“

Vykdamą laikinai apsistoti į Lietuvą, Ana tikėjosi užtruksianti vos keletą mėnesių, tačiau gyvenimas pasisuko visai kita kryptimi – prabėgo jau beveik vieneri metai gyvenimo Lietuvoje. Pasak Anos, ši situacija visiems padėjo atsigręžti į pamatines vertybes: saugumą, bendrystę, žmogiškumą. Ukrainietė, apibendrindama pastarųjų metų patirtį, negaili šiltų žodžių Lietuvos žmonėms: „Gerų darbų pamiršti tiesiog neįmanoma“.

